

terim je Srbska kneževina grôza, katero že skoro kakor količ čutijo v svojem mesu.

Srbija obsega 998 štirjaških milj in je štela 1865. leta 1 milijon in 157.000 prebivalcev. Večidel so ti velikega Srbskega naroda in jedro njegovo. Med njimi živí okoli 100.000 Rumuncev, nekaj tisuč Bulgarov, okoli 12.000 ciganov in 2000 judov. Nepriistranski popisovalci narodov slikajo Srbski narod tako-le: „Po krepkem životu, ognjenem, poetičnem duhu, pogumu, posebnih običajih, umom za godbo in petje in ljubezni do svobode odlični so Srbi eden najbolj nadarjenih in največ obetajočih slovanskih narodov. Plemstva pri njih ni, kmetje so prosti posestniki, razločki med stanovi so le po poslu ali poklicu. Rodovinsko življenje je patrijarhalno priprosto, v hiši stanuje vsa rodovina.“ — Srbi so s prav malo izjemami pravoslavni ali vzhodno-grške vere, ki se je povzdignila do neodvisne narodne cerkve.

Ustava kneževine je omejeno-monarhična. Knez je glava državne oblasti, za postavodajstvo pa ima senat in narodno skupščino. Senat obstoji iz 17 udov, katere knez izvoli za ves čas življenja. Redna skupščina je sestavljena iz 120 poslancev, katere voli narod. Volilna pravica je odvisna od tega, da je Srb vsaj 21 let star, da neposrednje davke plačuje, a ne sme biti niti poselskega niti ciganskega stanú. Udje vlade in duhovni imajo pravico voliti, a ne voljeni biti. Redna skupščina se ima sklicavati vsaj na tri leta enkrat. V posebno važnih slučajih se skliče izvanredna, velika skupščina, ki je štirikrat tako velika, ko navadna ali redna.

Srbija vzdržuje redno stalno vojno okoli 6000 mož. Glavna in prava vojna moč pa je narodna vojska, za katero je zmiraj polovico vseh orožja zmožnih mož zapisanih. Le duhovni niso vojaki. Srbska narodna vojna znaša navadno okoli 60.000 mož, pa se v nenavadnih slučajih more pomnožiti še za enkrat toliko.

Nekdaj je spadala Srbija k Grškemu (Bizantinskemu) cesarstvu, pa je imela vendar lastne glavarje (župane) in se je samostojno vojskovala. Leta 1043. je župan Štepan Bogislav pregnal Bizantinske poveljnike in njegov sin in naslednik Mihailo (1050. do 1080.) se je naredil popolnoma neodvisnega, sprejel naslov kralja Srbskega in si pridobil pripoznanje tega naslova od papeža Gregorja VII. Vendar se je vsililo zopet Bizantinsko nadgospodarstvo, dokler ga ni Štefan Nemanja leta 1163. zopet popolnoma otresele. Postal je ustanovitelj po njem imenovane kraljeve rodovine in kraljestva, ki se je po prestolnici Rasa (zdaj „Novi Bazar“) imenovalo vélika županija Raška, potem pa Srbsko ali Raško kraljestvo. (Od tod še zdaj nahajajoče se ime „Rajči“.) Štefanovi nasledki so kraljestvo tako razširili, da je za časa Štefana Dušana (1336. do 56.) vsa Albanija, Macedonija, Tesalija, severna Grška in Bulgarija bila pod Srbskim gospodstvom. (Kon. prib.)

Mnogovrstne novice.

* *Živinoreja v Teksasu v severni Ameriki se je poslednji čas tako pomnožila, da bi človek skoro ne verjel, kar dotična statistika poroča. Kar je bilo nekdanj polje, je zdaj paša, na kateri se pasejo neizmerne čede goved, kónj, mul, mežgov in ovac. Večidel pa je dandanes živinoreja v rokah velikih posestnikov, katere zato „živinske kralje“ imenujejo. Tako, na pr., imata posestnik Allen in njegov sin 40.000 oralov svetá z 50.000 repi živine; vsako leto prodasta čez morje nad 20.000 ovac; — posestnik Love ima na 40.000 oralih zemlje 120.000 živine; — posestniki Matthevs, Coleman*

in Matthevs redijo na 200.000 oralih pašnikov 130.000 živinčet; — posestnik King ima 200.000 oralov paše in 160.000 goveje živine, 10.000 pa kónj in mežgov; — posestnik Kennedy, njegov najbližnji sosed, ima na 190.000 oralih pašnikov 8000 kónj in mežgov in 120.000 druge živine. — To so pač res živinski kralji.

* *Kako silno se množi število blaznih (norih) v Dunajski norišnici, kažejo nam sledeče številke: leta 1873. so jih v norišnico sprejeli 570, 1874. leta 620, 1875. leta 680, 1876. leta pa 768; bati se je, da jih bode konec letošnjega leta še več. Ker zato v Dunajski norišnici prostora manjka, ne morejo več sprejemati taci, ki nimajo domovinske pravice v doljni Avstriji. — Žalibog, da prav tako se število blaznih množi tudi v drugih deželah.*

Naši dopisi.

Iz Istre. *. — Kar se le v večih mestih bolj pogostoma godí, začelo se je tudi v malih. Ponoči med 14. in 15. marcem zavdala si je v Paznu neka še ne 19 let stara dekla. Našli so jo 15. t. m. zjutraj čisto praznje opravljeno mrtvo na postelji. Zavdala si je z ogeljnim strupenim gazom, postavši zvečer v svojo spalnico dve prilično veliki posodi oglja, katero je zažgala. Ljudje pravijo, da jo je njen ljubi zapustil in mesto nje njeno sestro za ženo vzel; in to da je vzrok samomora. Gotovega vendar nihče prav ne vé. Pravila je pa sosedom, katerim je več zaupala, in celó svoji lastni gospej, pri kateri je služila, da se bo sama usmrtila. Tega se ve, da jej nihče verjel ni. Njena gospá jo je vendar resno posvarila, naj ne kvasi taci neslanosti, ampak moli naj Boga. Na to dobrohotno svarilo svoje dobre gospé se je pa smijala rekoč: „čemu moliti? duhovni sícer pravijo, da je pekel; jaz pa vem, da ga ni!“ — Samomorka si je znala skrbeti za lepo gospôsko krinolino; na ples je rada hodila; tudi obnašati se je znala priljudno. V teh rečeh bila je toraj dobro „omikana“. Kaj je toraj vzrok bil onega groznega čina, nego zaničnega, brezverska, nekrščanska izreja? — Oče, zvedši za hčerino smrt, prišel je prašat po njeni zapuščini, katera mu je, prej ko ne, bolj na srcu ležala kot otrokova sreča. — Stariši! nočem vam tukaj pridigati, vsaj imate svoje duhovne pastirje povsod, kateri vam nepobitne resnice naše sv. vere oznanujejo in razlagajo, nje poslušajte; rečem vam le toliko: prevdarite dobro ta žalostni in resnični dogodek, katerega sem vam tukaj nerad popisal! Pošiljajte radi svoje otroke v cerkev in v šolo; toda bodite prepričani, ako sami svojih otrok domá nič podučevali in jih tako pripravljali ne boste na nauke, katere imajo v cerkvi in v šoli nadalje poslušati, ne bo tudi niti cerkev niti šola pri najboljši volji zaželenega vspeha dosegla. Človeku ostane rado to, kar se je že kot otrok od svojih skrbnih starišev navadil, kar je že z maternim mlekom vsesal; — tako nam je tudi najljubši in najmilši tisti jezik, katerega smo se od svoje matere naučili. To je sv. cerkev od nekdanj dobro vedela, zato spoštuje ona vsako narodnost. Ravno to bi morala tudi šola in posebno ljudska šola biti. Ali žalibog! ravno v Istri niso osnovane ljudske šole na narodni, torej ne na natorni podlagi. To je menda edina provincija v Cislajtaniji, v kateri so slovanski otroci siljeni obiskovati tujo — italijansko — ljudsko šolo. V devetnajstem, tako imenovanem razsvitljenem veku, ko je narodnostno vprašanje in omika ljudstev na narodni podlagi na dnevnem redu, bila bi to ironična laž, ko bi ne bila žalostna resnica! — „Naša Sloga“ toži, da hoče naučni minister slovansko mladino v Istri ponemčiti. Meni se pa zdi, da bo slovanska

Istra poprej poitalijančena, kakor ponemčena. Saj se kaže, da so italijanske ljudske šole za hrvaško-slovenske otroke v Istri za to postavljene, naj bi nikdar sita sladka laška požrešnost hrvaško-slovensko ljudstvo v Istri že v korenini zatrla in njegov lep, od Boga mu podeljeni milozvočni jezik z „lingua šćava“ psovaje, ljudstvu pristudila, da bi se sramovalo svojega jezika in svoje narodnosti, kakor se tega, žalibog, že marsikateri sramuje, katerega sveta dolžnost bi morala biti: lastno svoje ljudstvo buditi in kazati mu pot do prave omike! To naj bi istersko-slovanski rodoljubi — če so res rodoljubi — dobro prevdarili in odločno, brez vsacega ozira na nasprotno karnjelsko-laško stranko, po postavnem potu svojemu narodu pot do prave omike na narodni, ergo: natorni podlagi tirjali. Vsaj se vendar še nikjer slišalo ni, kar svet stoji, da bi se nemški otroci svoj a, b, c začeli v francoščini učiti, ali italijanski v hrvaščini! Zakaj se toraj ravno z Istersko-slovanskimi otroci narobe dela? — Otroci, kateri so siljeni italijansko šolo obiskati, s tem le dragi čas tratijo. Namesti omike širi se surovost in nespoštovanje najsvetejših reči. — Ker sem zgoraj „Našo Slogo“ omenil, prišlo mi je na um tudi o „Slogi“ katero reči. Upam, da mi tega sl. vredništvo „Sloge“ za zelo vzelo ne bo. „Sloga“ je po mojih mislih namenjena prostemu narodu. Ravno zato bi morala biti tudi bolj praktična, kakor je praktično ljudstvo, kateremu je namenjena. Na prvi strani donášati bi morala kratke pa dobre narodno gospodarske in obrtniške članke. Politična kronika naj bi zavzemala na kratko le zadnjo stran, ne pa prve; vsaj se njen program pod naslovom glasi: „poučni, gospodarski i politični list“. Ergo: politika zadnja! — Še bolj nepraktična zdi se mi „Slogina“ oblika ali format. Že poprej je bila oblika za kmeta nepriručna, kam bo pa zdaj to plahto spravljaj? Ali bi ne bilo boljše, ko bi izhajala v manjši obliki pa vsaj trikrat na mesec, da bi sčasoma postala tednik? V manjši pa priročniši obliki izhajajočo „Slogo“ mislim, da bi kmet rajši bral in lože shranjeval, da bi jo kasneje večkrat pogledal. Stroški bi ne bili menda večji. Sploh: bi morala „Sloga“ bolj odločno stopiti na noge in boriti se za pravice, katere po Božjem in natornem pravu slovanskemu ljudstvu v Istri pristujejo. Povedal sem le svoje misli, ker želim ravno „Slogi“ najboljši uspeh na narodnem polju v Istri. — Kar se ne najde morebiti nikjer, najde se zopet v malem mestu Pazinu. Čisto katoliška mladina na Pazinski gimnaziji dobila je iz Moravske nekega juda za svojega učitelja. Dober tek! Ravno tako stoluje v Pazinu tudi nek Ogerski jud kot c. k. okrajni zdravnik. Sliši se pa, da je gluhonem — za ljudstvo v Istri stanujoče. Govori se, da mora z bolniki mimično govoriti, kar se res ni čuditi, če se pomisli, da je ubogi Izraelov sin tako pošten in vesten bil, da je sprejel službo med ljudstvom, katerega ne razume on in ljudstvo ne njega.

V Gorici 25. marcija. — Imamo jo tedaj „Piazza grande“! Ko so pred nekaj leti v prvo zabrusili med svet to mrvco italijanske „ideje“, ni menda nikdo veroval, da se kedaj uresniči: — tako absurdno se je zdelo vsacemu Goriškemu korenjaku, zbrisati z oglov stari „Travnik“. In danes — nam kaže majhna, lična modra tablica z belimi črkami, da na „Travniku“ — ni več „Travnika“! Dobro čutimo Slovenci to zaušnico, ki nam so jo dali naši laški gospodarji. Ali, če ste, gospôda, zbrisali „Travnik“ z zidov, niste ga zbrisali iz našega spomina in srca, pa tudi iz svojega ne. Za nas ostane Travnik — Travnik, za Vas pa tudi. Kakor môra Vas bode tlačil vsikdar, dokler se bode Vaše in naše mesto klicalo „Gorizia“ = „Gorica“. Najpred ste morali mestu dati drugo ime, in potlej še le ulicam. Da se bodo druge ulice imenovala po ime-

nitnih možakih Goriških, proti temu nimamo nič, tem manj ker so nekatera teh imen slovenska. Prav tam pa, kjer so se hoteli ogniti slovenskega imena, zabredli so v jako smešno abotnost: — na „Studentcu“ namreč. Če mi ni spomin popolnoma oslabil, klicalo se je staro sprehajališče pri bolnišnici milosrčnih bratov „Studentec“ — ne po kakem studentcu ali vodotoku, katerega ondod nikjer ni, ampak po stari zamrli rodbini Goriški „Studentitz“ (ponemčena pisava slovenskega imena), kakor imamo „Brajdo Vaccanovo“ po rodbini „Vaccano“ in „Rabatišče“ po rodbini „Rabatta“. In kaj so naredili naši laški jezikoslovci iz „Studentca“? Prestavili so ga v laški „Acquedotto“ (vodotok!). O — qui poi avete pigliato un granchio! — Tudi klerikalni so naši mestni očetje (kedar hočejo). Malemu prostoru pred škofijo, katerega smo šteli prej k „Travniku“ ali pa h „Gospojiski ulici“, dali so zdaj ime „via dell Arcivescovado“. Sploh je zdaj vse „via“, nič več „contrada“, kakor prej. — Kaj poreče rajnki okrožni glavar baron Buffa k preimenovanju naših ulic, in kaj si bode mislil, ko ne bo več videl na novih ploščicah — nemških imen?! Ko je bila dala naša mestna gospôska pred kakimi 25 leti (vsled prve italijanske „riscossa-e“) napisati samo italijanska ulična imena po oglih, zaukazal je mogočni paša — prototip staroavstrijskega burokrata — brž narediti tudi nemške napise; in naredili so jih. Da bi bil ukazal slovenska imena napisati, nastal bi bil gotovo resen vpor. — Mene — slednjič — pri vseh teh nepotrebnih novotarijah le ena reč mika: vedel bi namreč rad, kateri ulici je odmenjena čast, da se bode klicala „via F-i“? Jez menim, da moja, katera še uradnega imena nima. — Danes še le sem prebral novi ukaz mestne gospôske zadevajoč izpraznovanje stranišč po pneumatičnem sistemu, katero se ima pričeti 15. aprila. Nove zapovedi so jako ostre; ne vem, ali se bodo dale izpolnovati, in pravijo, da mislijo mnogi hišni gospodarji proti njim protestovati. Sicer pa „napredeka“ imamo v Gorici več ko v katerem večem mestu. — Dela za novo pokopališče so po dražbi oddana. Naši 2 pogrebni društvi nas tolažite zdaj s tem, da se damo na starem pokopališču pokopati — če hočemo — v metálnih trugah, da nas potlej lahko prenesejo na novi „mirodvor“. Pač ni je reči na svetu dandanes, da bi se je ne poprijela špekulacija. — Ta špekulacija pa ni menda še dosegla našega te dni pokopanega „Kalistra“. Umrl je 20. dne t. m. veliki bogatin — posestnik, trgovec itd. gosp. Blaž Lenassi, rojen v Karniji na Beneškem. Začel je zrna nabirati za pogačo na Notranjskem; zapustil je zdaj čez 800 tisuč gold. — Vse obravnave s porotniki pri tukajšnji okrajni sodnji — razen ene — so se končale z obsodbo dotičnikov. Ene izid pa je bil tako čuden, da je državni pravdnik napovedal pritožbo zoper vêrdikt porotnikov. — Tisti goljufi, ki so Kanalske kmete za 200 gold. osleparili z obljubo, da jim „hudič (v Panovcu) zaklad prinese“, so vjeti. — Dne 5. aprila se snide tedaj tudi naš deželni zbor in te dni nam mora prinesiti „Wien. Ztg.“ imenovanje deželnega glavarja in — slovenskega (?) podglavarja. — Naš vrli, mnogozaslužni nadškofijski kancelar in konsist. svetovalec g. Štef. Kafol je postal častni kanonik naše prostolne cerkve.

Novomesto 22. marcija. (Vabilo v zbor podružnice kmetijske.) Podružnica naša je določila 4. dan meseca aprila za zborovanje svojih udov, in je svojim obravnavam postavila sledeči program: 1) Začetni govor g. predsednika; — 2) napredek v poljedelstvu, njegova važnost in vrednost in pa kaj je naloga kmetijskih družeb o tej zadevi; govori predsednika namestnik g. Anton Ogulin; — 3) o praktični izpeljavi kmetijskih

razstav na Dolenskem, govori tudi predsednika namestnik; — 4) o potrebi vpeljave priseženih mešetarjev pri prodaji kmetijskih pridelkov, govori gosp. baron Wampolt-Umstadski; — 5) o glivah kot vzrokih rastlinskih bolezin, govori podružnice tajnik g. prof. Drganc; — 6) o novem Burgovem plugu in kako dela poroča gosp. Jakob Mohora; — 7) o gnoju in njegovih obstojnih delih, poroča grajščinski upravnik gosp. Rück; — 8) obravnava še kakih drugih predlogov, ki jih družbeniki že pred začetkom zborovanja predsedniku naznanijo. — Ker ste 3. in 4. točka posebno važni, je želeli obilnega udeleštva pri tem zboru, ki bode ob 2. uri popoldne 4. aprila v risarski dvorani c. k. više realne gimnazije.

Podružnice družbe kmetijske odbor.

Iz Tuhinjske doline 25. sušca (*O pokončevanju zarubljenih zemljišč*) so nam „Novice“ v 9. listu grozen dogodek povedale. Enako morem tudi jaz iz Šmartinske fare naznaniti. Nek posestnik, kateremu c. k. sodnija Kamniška posestva ni še po očitni dražbi prodala — al zarubljeno in cenjeno je že bilo — prodal je pôd in hlev, v gozdu pa vsa mala drevesca od kraja do konca za prav majhen denar, kar je veliko več škode kakor vrednosti. Naj zato sl. odbor kmetijske družbe tudi ta dogodek v prevdarek vzeti blagovoli, da se silovito poškodovanje kmetijstva in gozdov ustavi z vso ostroostjo, če ne, bo ta silovitost se širila kakor kuga po deželi. Naj nam za Božjo voljo sl. družba kmetijska na pomoč pride, da naše kmetijstvo reši pogina!

Iz Ljubljane. — Mestni volitveni boj je pri kraji. V obče rečeno, je rezultat volitev ta, da je národna stranka dobila enega odbornika več v mestni odbor; dozdej jih je imela 8, sedaj jih ima 9. V 3. razredu je národna stranka sijajno zmôgla; dr. Ahačič je dobil 160 glasov, Regali pa 159, memo Komarja in Matijana, ki sta dobila 89 in 90 glasov. Volitve 2. razreda se niso udeležili narodni meščani; tudi v 1. razredu so kandidatje nasprotne stranke dobili večino glasov in to iz mnogih vzrokov, katere razložiti prepučamo našemu „čenčarju“.

— (*Odbor družbe kmetijske*) je vpričo deželnega glavarja viteza dr. Kalteneggerja in pa zastopnika deželne vlade pl. Fladunga preteklo nedeljo imel sejo, v kateri so se obravnavale mnoge zadeve o državnih podporah, ki jih še za letošnje leto hoče sl. ministerstvo nakloniti družbi kmetijski. Prihodnjič poročamo kaj več o teh obravnavah.

— (*Nabiranje in oproščevanje vojaških novincev*) se bo vršilo: v Ljubljani za mesto 10. in 11. aprila, za okolico pa od 9. do 14. aprila; v Kamniku 17., 18. in 19. aprila; v Litiji 21., 23. in 24. aprila; v Krškem 27., 28. in 30. aprila, 1., 2. in 3. maja; v Novem mestu 5., 7., 8., 9., 11. in 12. maja; v Črnomlju 14., 15., 16. in 17. maja; v Kočevju 22., 23., 24., 25. in 26. maja; v Radolici od 16. do 19. aprila; v Kranji od 21. do 27. aprila; v Vipavi 14. in 15. maja; v Postojni 17., 18., 19., 22. in 23. maja; v Logatcu 25., 26., 28. in 29. maja.

— (*Glasbena Matica*) ima svoj občni zbor 4. aprila zvečer ob 6. uri v čitalnični dvorani. Po zborovanju je glasbena zabava v čitalnični restavraciji.

— Društvu sv. Vincenca je presvitli cesar iz lastne blagajnice daroval 200 gold.

— (*V ženski kaznilnici v Begunjah na Gorenškem*) je zdaj v zaporu okoli 180 žensk, katere oskrbuje 17 usmiljenih sester.

— (*V Srbijo*) je — tako je g. pl. Radics v starih listinah našel — leta 1717. koj, ko so Srbi Beligrad zopet v posest vzeli, vsak dan mnogo rodovin iz Krasa, Pivke in Vipave skozi Ljubljano potovalo tje in se ondi

naselilo (um sich daselbst häuslich niederzulassen). To je interesantna notica, ki kaže, da so Slovenci v starodavnih časih v veliko oži dotiki bili s Srbi kot danes.

— (*Slovensko gledišče*.) Velikonočni pondeljek bodo predstavljali znano dobro čarovno burko „Zapravljivec“ na korist marljivega komika gosp. Kajzelja. Igra in beneficijant zaslužita do vrha polno hišo.

— (*Čenče iz Ljubljane. 4. epistel*.) Volitveni šunder je tedaj potihnil in — tih teden je nastopil povsod. V 3. razredu, kjer voli národ, je propala nemčurska stranka tako sijajno, kakor je zmôgla v 2. razredu, to je, v razredu „birokratov“, kjer nam po sedanjem volilnem redu ni nikakoršnega upanja zmage; zadosti bi bilo tedaj, ko bil bi le en volilec prišel v pondeljek na „rotovž“, zmaga njih bila bi ravno tako enoglasna brez štrapacov. V 1. razredu so naši sicer propali, al kdo se bode zdaj še temu čudil, ki vé, da 1. razred — razred magnatov — obstoji iz zelo različnih faktorjev in da mnoge volivce tega razreda pritiska atmosfera sedanje sisteme, mnogo je pa tudi takih, ki se, kedar volitev ni, delajo za „narodnjake“ ali jih celo naši za „narodnjake“ imajo, pa se pri volitvah poskrijejo kakor „šurki“, kedar z lučjo prideš v kuhinjo. Vse to, zraven tega pa še to, da veliko hokus-pokusa kraljuje v imeniku volivcev, in da ves volilni red potrebuje od konca do kraja temeljite reforme: je vzrok, da imajo nasprotniki naši še večino v mestnem zboru. O agitacijah ne govorimo nič; bile so take, kakor vselej, in možje, ki celo leto ne zinejo slovenske besede v sejah mestnih, so pretekli teden cele plahte svojih vabil imeli v slovenskem jeziku pribite na vogalih mestnih. — Marsikaj bi še imel čenčati, na pr. o Uchatijevih topovih, katere so v Ljubljani bivajoči topničarji te dni dobili in po katere bi bili morali iti na kolodvor z vojaško godbo, kakor se spodobi takim stvarém, ki v vojski tako glasno govoré. Al pripeljali so jih v mesto tiho kakor mrliča. Zakaj? Po mestu se je govorilo, da se je to zgodilo po „višem“, od nekaterih oseb provzročenem ukazu. Morda so se nemčuji bali, da ne bi godba Hrvaškega polka godla kakih slovanskih, po katerih bi se ljudstvo tako navdušilo, da bi nove topove kar nabasalo in jih obrnilo proti „Turkom“ tukajšnjim in Carigradskim. Strah je res smešna reč.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Sklicani so deželni zbori, samo Dalmatinski in Gališki ne; vsi drugi na 5. dan aprila, Česki in Tirolski na 9., Bukovinski pa na 11. dan aprila. Da Dalmatinski in Gališki nista, o tem leži politiški moment: Dalmatinski zato ne, da ne bi poslal cesarju adrese, ki bi zahtevala zedinjenje s Hrvatsko, kar bi Magjare razdražilo, — Gališki zato ne, da ne bi vičnil kake demonstracije proti Rusiji, ker prijateljstvo med Avstrijo in Rusijo visí na tanki nitki.

— Iz obravnav Dunajskega državnega zbora poročati imamo sledeče: Prošnja, katero so občine Srednjavas, Bohinjska Bistrica, Gorje in Grad izročile zbornici poslancev, ki gre na to, da bi se §. 10 gozdne postave od 3. grudnia 1852. leta predrugačil in da bi jim vlada na pomoč bila o pašnih servitutnih zadevah, se je v 246. seji ministerstvu izročila v temeljito pretehtovanje; ravno v tej seji je bila prošnja Antona Kogovškega, mlinarja v Idriji, naj se po cesarskem splavu lesa narejena škoda povrne, je bila ministerstvu kmetijstva v pretehtanje priporočana; v 247. seji je poslanec gosp. Pfeifer s 23 družniki do finančnega ministerstva stavil interpelacijo zaradi neusmilje-